

”Detta är inte *Don Quijote*, Rosia. Men, och inte desto mindre, Den Gröna Riddarens bok. Och den präglas, vilket du just hört, mycket av en riddares vet och etikett, - att värna om mark och vatten, att inte göra onödigt väsen av sig, att leva *lagom*, vidsynt, att plocka upp skräp efter sig. *Hör här...*” Och så läste Retter högt om allemansrättens fyra bud som handlade om att a) slå upp ett lättviktstält, b) om att få vandra fritt i skog och mark, c) om att få göra upp eld och d) om att få plocka blommor, bär och svamp. ”Det är helt och hållet i vår anda, Rosia, att ’vandra fritt i skog och mark’... Även om vi knappast kan kallas ’turister’, givetvis, som vandrarna här kallas. Vi vistas ju inte i det fria för nöjes skull, på vår fritid. *Vi gör det alltid och av nödvändighet*. Äventyret kommer inte an på lust, snarare på samvete, samvete och plikt – *för hela världen*. Därför kan vi inte kallas turister, eller, för den delen, semesterfirare... *Vad är semester?* En vandrande riddare känner knappast till begreppet...” (Kap. 12, ur *Karl Retter av Raftö, eller: Den sannfärdiga historien om Karl Retter av Raftö så som hans äventyr utspelade sig under några dagar i augusti 2013 på de bohuslänska, dalsländska och värmländska vägarna.*)